

РЕШЕНИЕ

№ 26983

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **5952** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85 и чл. 84, ал. 2 вр. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ и чл. 145 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. Х. Х. Р., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адвокат Л. Д., САК, против решение № 109Х от 02.04.2026г., издадено от интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ/ [населено място], с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците, последващата му молба с вх. № КП-01-809/19.03.2026г. на ДАБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. В жалбата са развити доводи за неправилност на постановеното решение поради противоречие с материалния закон, съществено на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Счита, че интервюиращият орган не се е съобразил с изискванията на чл.13, ал. 2 ЗУБ, като не е взел предвид представените нови обстоятелства, представляващи данни за продължаващи заплахи, на които жалбоподателят е подложен. Всичко гореизложено се сочи като нарушение на материалния закон и основание за отмяна на обжалваното решение. В съдебно заседание жалбоподателят, лично и чрез процесуалния си представител адв. Д., поддържа жалбата и моли да бъде уважена.

Ответникът - Интервюиращ орган на ДАБ при МС - [населено място], чрез упълном. процесуален представител с писмена защита оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Административен съд София-град, I отделение, 4-ти състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становището на страните, приема за установено следното

от фактическа страна:

А. Х. Х. Р. за първи път е поискал закрила с молба с вх. № 3648 от 20.09.2024г. на РПЦ - [населено място]. С решение № 1957/25.02.2025г., издадено от председателя на ДАБ при МС на сирийския гражданин е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Издаденият индивидуален административен акт е обжалван от чужденеца пред Административен съд София-град /АССГ/. С решение № 15034 от 02.05.2025г. по адм. дело № 3487/2025г. АССГ е отхвърлена жалбата на чуждия гражданин срещу издаденото от председателя на ДАБ при МС решение. Съдебният акт е обжалван пред Върховния административен съд /ВАС/, въз основа на което е образувано дело № 6520/2025г. и с окончателно решение № 10448 от 28.10.2025 г. ВАС е оставил в сила решението на АССГ.

Чуждият гражданин е подал последваща молба за закрила с рег. № КП-01-8056/19.11.2025г., в която е направил искане до ДАБ при МС да бъде повторно регистриран и да му бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут. С Решение № 189 Х от 02.12.2025г. на Интервюиращ орган молбата не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Решението е връчено на упълномощен от молителя адвокат на 17.12.2025 г. А. Х. Х. Р. е обжалвал административния акт в АССГ. С решение № 6045 от 14.02.2026г. на по адм. дело № 263 за 2026 г. АССГ отхвърля жалбата на А. Х. Х. Р. срещу окончателно решение № 189 Х/02.12.2025г. на Интервюиращ орган на ДАБ при МС-гр. Х..

Последващата, втора по ред такава, молба на чуждия гражданин е депозирана в ДАБ при МС, с вх.№ КП-01-809 от 19.03.2026 г. На молителя е изпратено съобщение с информация и указания на разбираем от него език, относно процедурата по предварително разглеждане на подадена последваща молба за международна закрила. В тази молба за закрила се твърди, че това което разказал в предходната последваща молба не било анализирано и разбрано. Посочва, че след като се върнали от бежанския лагер в своя дом били заплашвани от представители на настоящия режим. През месец май 2025 г. в земята им нахлули осем коли с представители на настоящия режим – група мъже от Дирекция „Сигурност“ с отличителни белези на властта, които ги заплашвали да напуснат и им нанесли побой. Баща му бил арестуван от тези мъже и отведен, като никой в последствие не успял да установи къде се намира той. В А. и в селата на около е разпространен слух, че баща му е шпионин на бившия диктатор в С. Б. Ал А., заради негова снимка в официално облекло, което приличало на униформа. Баща му бил възрастен човек на около 60 години, само с едно здраво око и въпреки това бил отвлечен, вероятно измъчван и държан затворен по неясни обвинения от новите управляващи. Това била и съдбата на единият от зетьовете му, който седмица след това търсил баща му по затворите и военните поделения около А.. Бил задържан от военните офицери в едно от поделенията и бивал подложен на мъчения, чрез електро шокови удари в продължение на двадесет и пет дни. Започнали заплахи и саморазправа и към братята му, които се принудили да избягат в Л.. Заплахите стигнали и до него и до ден днешен продължавал да получава съобщения, че ако се завърне ще го последва съдбата на баща му. Настоящото правителство било нарочило него и семейството му за симпатизанти на партията на Б. Ал А. просто защото не са участвали в свалянето му и по тези политически обвинения го гонели и заплашвали със затвор и смърт. Заплахите към него продължили и след предходната му процедура за закрила. Различни представители на сегашните управляващи на местно ниво му изпращали непрестанно звукозаписи, демонстрирали властови позиции, притискали го с много лична информация за самият него и съпругата му и настоявали, че ако се завърне в страната си, животът му ще приключи. А. Х. Х. Р. моли в своята последваща молба да бъде разбран, че има съпруга която е българска гражданка и чакат дете. Страхува се за живота си и поради тази причина не може да се завърне обратно в С..

Като доказателства към своята последваща молба А. Х. Х. Р. е приложил флаш памет и стенограма на представени звукозаписни съобщения на български език; копие на акт за брак с българска гражданка – сключен на 03.10.2025 г., и копие на медицински документ за бременност на съпругата му. Приложени са също и разпечатки с информация от общодостъпни източници в интернет, относно положението в Сирийска арабска република.

С Решение № 109Х от 02.04.2026г., издадено от интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, последващата му молба с вх. № КП-01-809/19.03.2026г. на ДАБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Изложени са мотиви по доводите на молителя и конкретните твърдени факти, сочени в предходното производство по последваща молба, а именно: приложената флаш памет със звукозаписи и стенограма на български език не можело да бъде взета под внимание, защото не съдържа данни за самоличността на лицата, участващи в тях, не се установява кой е авторът на записите и липсва информация относно времето, мястото и обстоятелствата на създаването им. Относно представеното копие на акт за брак с българска гражданка, същият бил представен и при първата му последваща молба. По отношение на заявеното от кандидата, че баща му е възрастен човек на около 60 години, само с едно здраво око и въпреки това бил отвлечен, вероятно измъчван и държан затворен по неясни обвинения от новите управляващи. Това била и съдбата на единият от зетьовете му, който седмица след това търсил баща му по затворите и военните поделения около А.. Бил задържан от военните офицери в едно от поделенията и бивал подложен на мъчения, чрез електро шокови удари в продължение на двадесет и пет дни. Започнали заплахи и саморазправа и към братята му които се принудили да избягат в Л., е прието, че тези факти не могат да бъдат приети като настъпили нови обстоятелства, защото веднъж вече са били разглеждани в решение № 189Х/02.12.2025 г. на ДАБ МС. В своята последваща молба молителят е представил медицински документи, които не се отнасяло до самия него, а до неговата съпруга - българска гражданка. От същите се установява здравословно състояние, класифицирано като МКБ0034 - непълен спонтанен аборт без усложнения, което представлява състояние от временен и лечим характер. Липсва лична относимост към молителя и не се установява твърдяното състояние да е свързано с преследване или риск от тежки посегателства спрямо него при връщането му в държавата му по произход. Представените медицински документи не попадало в приложното поле на ЗУБ и да бъдат основание за последваща молба. Пораждали се съмнения относно достоверността на заявените от А. Х. Х. Р. нови обстоятелства и всичко това води до извод, че са заявени единствено с цел да удостоверят обстоятелства, релевантни за допускането на последващата молба до производство за международна закрила. В оспорения акт е обсъдена подробно и информацията от общодостъпни източници като е налице и формиране на мотиви въз основа на справка №МД-02-130/01.04.2026 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. Обсъдена и информация от бюлетин на ВКБООН от 6 март 2026 г.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, интервюиращият орган при Държавната агенция по бежанците при Министерския съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят, първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.

От ответника е изискана и е представена актуална справка към 29.04.2026 г. и 14.05.2026 г. относно Сирийската арабска република, съгласно която процесът по политическо стабилизиране напредва, но оставал крехък. През март 2026 г. се провели непреки избори в области като Р., за да се попълнят местата в Народното събрание, чийто състав започна да се формира още през

октомври 2025 г. Интегрирането на Сирийските демократични сили (SDF) в държавните институции е в ход, но среща сериозни пречки, водещи до спорадични сблъсъци (например в К.). Икономиката бавно започва да се възстановява след вдигането на санкциите. Европейската комисия наскоро - април 2026 г. предложила пълно възобновяване на Споразумението за сътрудничество между ЕС и С. и обявила финансов пакет от 620 милиона евро за 2026 и 2027 г. за подкрепа на възстановяването. Въпреки това, основни услуги като водоснабдяване, болници и електричество оставали нарушени в цялата страна. Положително развитие е отварянето на ключови пътища, между североизточните провинции и Д., което улеснява търговията и мобилността. Състояние на сигурността в област Х. /А./ - в края на 2025 г. и началото на 2026 г. област Х. била сцена на ескалация на насилието. Между октомври 2025 г. и януари 2026 г. избухнаха интензивни сблъсъци между силите на преходното правителство и Сирийските демократични сили /SDF/, концентрирани основно в населените с кюрди квартали Ш. М., Ашрафие и Бани З., Конфликтът приключи на 10 януари 2026 г., когато Сирийската армия поела пълен контрол над тези квартали. В резултат на боевете се стигнало до тежка хуманитарна криза, спиране на полетите от и до международното летище в Х. и масово разселване. Над 100 000 души оставали вътрешно разселени в областите-Х. и Х.. Относно отбиване на редовна военна служба и мобилизация - в С. военната служба остава задължителна. С възстановяването на контрола от страна на преходното правителство върху по-големи части от страната, процесът по мобилизация и интеграция се активизирал. През януари 2026 г., при настъплението на правителствените сили, значителна част от арабските бойци, които преди това са били в редиците на кюрдските сили, дезертирали или се интегрирали. В районите, които преминават под държавен контрол, има съобщения за страхове сред младото население от репресии и принудителна мобилизация, както от страна на правителството, така и от отстъпващите паравоенни формирования.

Въз основа на така изложеното и приетото от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи относно законосъобразността на оспорения акт:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Жалбата е подадена в законоустановения преклузивния срок по чл. 84 ал. 2 ЗУБ, по електронен път чрез ССЕВ на АССГ на 16.04.2026 г., регистрирана на 17.04.2026 г. след връчване на оспорения акт на 14.04.2026 г., срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която същият е неблагоприятен и е налице интерес от оспорване, пред местно и родово компетентен съд, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решение № 109 Х/02.04.2026 г. е издадено от компетентен административен орган – В. И., старши експерт в Регистрационно приемателен център /РПЦ/ - [населено място], определен за интервюиращ орган на ДАБ МС със заповед № РД-05-79/26.01.2026 г. на председателя на ДАБ МС /л. 90/. Решението е постановено в рамките на предметната компетентност на органа по чл. 76б, ал. 1, т. 1-3 ЗУБ. Не са надхвърлени времевите граници – актът е постановен на 02.04.2026 г., в срока на предвидените 14 работни дни, след като органът е сезиран с последващата молба от 19.03.2026 г. на ДАБ МС, чл. 76б, ал. 1 ЗУБ, като решението е издадено в изискуемата от закона писмена форма.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото,

настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени и обсъдени фактическите и правните основания за издаването на акта, мотиви.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Сирийският гражданин е депозирал втора последваща молба за предоставяне на закрила. Производството е образувано на основание чл. 76а и сл. ЗУБ. Тези разпоредба регламентират процедура по предварително разглеждане на подадена последваща молба за международна закрила. Съгласно чл. 76а ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. Легалната дефиниция на понятието „последваща молба за международна закрила“ е дадена в § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, според който "последваща молба" е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

Тълкуването на разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ, води до извода, че нови обстоятелства са такива, свързани с личното положение на лицето или с държавата му на произход. Както правилно е преценено и в оспореното решение, по отношение на А. Х. Х. Р. не са налице нови обстоятелства, свързани с неговото лично положение. Наведените в жалбата твърдения, не променят установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че А. Х. Х. Р. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, предпоставки за разглеждане на молбата по същество относно предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Така, при проверка по спазване на административнопроизводствените правила и по правилното приложение на материалния закон, настоящият състав приема, че при издаването на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения и същото е постановено в съответствие с материалния закон, не се установяват и не се доказват по делото отправените в жалбата оплаквания. Фактическите и правните основания, послужили за издаването на оспорения акт, напълно се подкрепят и съответстват на доказателствата по приетата по делото административна преписка и като такива удостоверяват изложените в акта факти и обстоятелства.

Отправените с жалбата оспорвания се явяват неоснователни и недоказани, като предвид правилното тълкуване и прилагане на релевантната правна уредба, съдът намира за необходимо да посочи следното:

В Глава шеста, раздел III „Процедура за предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила“, състоящ се от разпоредбите на чл. 76а–чл. 76в ЗУБ са транспонирани приложимите за последващи молби изисквания на чл. 40–42 от Директива 2013/32/ЕС. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последващата молба за международна закрила да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ, изискваща производство за предоставяне на международна закрила да не се образува, а образуваното да се прекрати, ако чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение

за личното му положение или държавата му на произход. В чл. 76б, ал. 1 ЗУБ тази преценка е възложена на интервюиращ орган на ДАБ, който в срок до 14 работни дни от подаване на последващата молба единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, взема решение, с което я допуска или не допуска до производство за предоставяне на международна закрила. Съгласно чл. 76в, ал. 1 ЗУБ при провеждане на тази процедура за предварително разглеждане на последваща молба по раздел III от Глава шеста ЗУБ чужденците се ползват от правото по чл. 23, ал. 1 ЗУБ на съдействие и помощ от страна на ВКБООН и на други правителствени или неправителствени организации, правото по чл. 29, ал. 1, т. 8 ЗУБ на преводач и тълковник, по чл. 29а ЗУБ на достъп до събраната информация, въз основа на която ще се вземе решението, и по чл. 58, ал. 7 ЗУБ за подаването на молба за международна закрила от чужденец с временна закрила. В чл. 76в, ал. 2 и 3 ЗУБ са посочени правата, които не се признават в процедурата за предварително разглеждане на последваща молба. Не се изключва приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 ЗУБ, съгласно който на чужденец, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата /л. 70 и сл. том първи от делото/. Съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца, каквито не представляват сочените записи със заплахи. В чл. 13, ал. 2 ЗУБ е предвидено тези писмени доказателства да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход, а както се посочи процесните са били предмет на обсъждане, което е завил жалбоподателят в сезиращата молба № КП-01-809/19.03.2026г. на ДАБ.

Наред с това, излагането на мотиви от интервюиращия орган досежно сочените като нови обстоятелства, съдът намира, че е в съответствие с тълкуването с мотивите в решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19, т. 34 и сл.: член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл. 40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл. 33, § 2, б. "г" от Директивата, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл. 40, § 3 от Директивата, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут. Според тълкуването на СЕС, предоставено в т. 58 от решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл. 40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл. 12, § 1, б. "а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на жалбоподателя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота и или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Наред с това в случая тези обстоятелства са разглеждани и в предходното производство по последваща молба по дело № 263/2026 г. на АССГ, с приложен съдебен акт по настоящата преписка в делото – л. 158 и сл.

С приложените обемни информационни данни от общодостъпни източници жалбоподателят не се позовава в повторната последваща молба на нови факти и обстоятелства по см. на чл. 76б ЗУБ, а на отделни инциденти, посочени в тези общодостъпни източници. Административният орган в мотивите на решението правилно е посочил, че такива не се доказват, като представляващи обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно страната на произход, и този извод се споделя от настоящата инстанция.

Видно от оспореното решение в страната по произход насилието няма повсеместен характер, като не е спорно наличието на непостоянна несигурност в отделни райони в резултат на инцидентни прояви. Съгласно събраната по делото информация от справки и становище, описани във фактическата обстановка, действащите и легитимни сили за сигурност в страната полагат необходимите усилия за възстановяване на страната и овладяване на изолирани конфликтни ситуации. Независимо от продължаващата от години несигурност, животът в С. протича нормално, с намаляващи вътрешни сътресения. Налага се извод, че граждани, които напускат страната са икономически имигранти, целящи да намерят по-добро заплащане или по добър стандарт на живот, но всъщност са налице данни за завърнали се повече от 1,5 млн. души в държавата по произход – С., по данните на ВКБООН. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

Установява се още от приетите по делото справки, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разрешенията, дадени в решението по дело С-465/07 от 17.02.2009 г. на СЕС по тълкуването на чл. 15, б. в/ от Директива 2004/83 ЕО /отм./ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д/ от същата директива. В оспореното решение има изложени доводи в насока степента на насилие в С.. Тези извод не се променят и от представените по делото справки и становища за С. от жалбоподателя и ответника.

За изчерпателност на мотивите на съда следва да се посочи, че сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като решаващият орган или съд в случая отново отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия закрила, следва да са актуални и такива са събрани по делото. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт

в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с цитираното по-горе решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В продължение, необходимо е да се посочи, че представените попрпеиската и с жалбата обемни източници на информация не обосновават лично засягане на лицето – обратната теза би означавала да се разглежда като допустима всяка една последваща молба на лице, в чиято страна се осъществява въоръжен/военен конфликт. Не се налага извод, че в производство по същество по молбата биха могли да бъдат събрани доказателства, различни от настоящите, които да повлияят с друг резултат на волеизявлението на председателя на ДАБ, свързано с подадената последваща молба. В процесния случай от молителя не са представени нови факти, още по-повече такива, които в значителна степен да увеличават вероятността на лицето да се предостави закрила. Нови обстоятелства не са представени и изводите на интервюиращия орган се кредитират от съда.

Неоснователни са доводите в жалбата за незаконосъобразност на оспорения акт касателно водения личен живот на чужденеца в Република България. Същите не са ново обстоятелство предвид данните от оспорения акт по предходните молби на жалбоподателя и категорично не представляват относимо основание за предоставяне на международна закрила от председателя на ДАБ досежно чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, за разлика от възможностите за кандидатстване за пребиваване по друг нормативен ред.

Поради изложеното, съдът счита, че решението на интервюиращия орган е издадено в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени подробни и непротиворечиви мотиви, описващи фактическата обстановка, релевантна за случая, както и основанията, които обуславят

отказа на решаващия орган да допусне до производство за международна закрила последващата молба. Оспореният акт има необходимото съдържание, като не е установена липса на предписаните в чл. 59, ал. 1 АПК реквизити. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като акта съответства и на материалния закон. С оглед на гореизложеното, съдът намира издадения административен акт за законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК вр. чл. 85, ал. 3 ЗУБ, Административен съд София – град, I отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. Х. Р., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], против решение № 109-Х/02.04.2026 г., издадено от интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което последващата му молба с вх. № КП-01-809/19.03.2026г. на ДАБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.

СЪДИЯ: